

1. kapitola

„Copak je, Dusty?“ říká Pavel a naklání se ke svému psu. Když se ho dotkne, aby ho pohladil po kožíšku, jasně cítí, jak se pes chvěje. „Co je to s tebou? Ty se bojíš?“

Vzápětí se Pavel plácne dlaní do čela.

„Bože, já jsem blázen! Samozřejmě, že se bojíš! Ty slyšíš štěkat psy a nejspíš si teď myslíš, že tě chci dát zpátky do útulku. Ty si pamatuješ, jaké to tam bylo, vid’? Ale nemusíš mít strach, já tě tam nikdy nedám zpátky, to snad víš!“

Pavel Dustyho pevně obejmě a Dusty mu olízne ruku. Když však chce Pavel jít dál i s ním, pes se opět vzpírá. Svěsí uši a stáhne ocas mezi zadní nohy. Rozhodně nevy-
padá, že by Pavlovi uvěřil!

Vlastně je to jasné, pomyslí si Pavel. Kdybych měl za sebou to, čím si musel projít Dusty, nejspíš by mi trvalo hodně dlouho, než bych dokázal alespoň projít kolem něčeho, co by jen vzdáleně připomínalo útulek. Přece jen se však neubrání zlosti. Dusty už přece musel pochopit, že on by mu nikdy neudělal nic zlého. Navíc opodál postává stará paní a ta si teď Pavla podezíravě měří. A Pavlovi je náhle trapně z toho, že ho Dusty neposlouchá. Ta stará paní si teď určitě myslí, že on psům vůbec nerozumí...

„Kam toho svého psa táhneš?“ zeptá se paní vzápětí a dívá se na Pavla tak nevlídně, jako by byla přesvědčena, že Dustyho týrá. „Taková krásný pes a ty ho hubuješ! Všechno jsem to viděla. Ty ho chceš dát do útulku?“

„Ne, to nechci,“ odpoví Pavel uraženě. Pak se sehne a Dustyho zvedne do náruče. Pes je tak ohromený, že jen zatřepe tlapkami a ihned se pokusí Pavlovi olíznout obličej. Pavel rychle odvrátí hlavu a jemně Dustyho pohladí po kožíšku.

„Pojď, Dusty, jdeme,“ říká a Dusty vrazí čenich do šály, kterou má Pavel omotanou kolem krku. Pořád se ještě třese a hlavně je pěkně těžký, ale než stačí ta stará paní ještě něco říct, Pavel se otočí a dlouhými kroky odchází.

Když už je u vrat útulku, slyší, jak za ním paní něco volá.

„Já jsem to věděla! To je ale nestydatost, odložit takového pěkného psa. Měl by ses stydět, chlapče! Ty snad nemáš rodiče, aby tě poučili, že se takové věci nedělají?“

„Klid, hlavně ticho, Dusty,“ šeptá Pavel. „Ta vůbec netuší, jak se věci mají, vůbec ji neposlouchej.“

Samozřejmě však ví, že ta stará paní má pravdu. Rozhodně je velice ošklivé dávat psy nebo jakákoliv jiná zvířata do útulku jen proto, že někdo nemá čas věnovat se jim a pečovat o ně. Jenže on nechce Dustyho odložit v útulku, on má v úmyslu něco docela jiného!

Jenže ta žena v pracovní kombinéze, která před ním teď otevřela dveře, mu položila přesně tutéž otázku. Ještě dřív, než stačil vůbec něco začít vysvětlovat.

„Aha,“ povídá ta žena, „tak tu zase máme někoho, kdo se chce zbavit psa!“ Pavel si uvědomí, že její hlas zní podrážděně, jako by jí sem lidé vodili jednoho psa za druhým. Jenže ono to opravdu vypadá, jako když Dustyho chce odložit! „Už toho začínám mít dost,“ říká ta žena. „To si nemůžete napřed rozmyslet, jestli máte na to zvíře vůbec čas? Ale ne, pořád je to stejné, napřed se koupí zvíře, a když to panstvo omrzí nebo se zjistí, že s ním je moc práce, vždycky se o něj přece můžeme postarat my!“

„Je to úplně jinak, pletete se!“ povede se Pavlovi konečně taky něco říci. „Já se Dustyho vůbec nechci zbavit.“

Opatrně Dustyho postaví na zem a znovu ho pohladí. Dusty se mu přitiskne k nohám a tichounce zakňučí.

„Ten pes je vyděšený,“ všimne si žena z útulku.

„Já vím,“ odpoví Pavel, když se napřímí. „To je tím, že slyšel výt psy v kotcích, když jsme sem přišli. On taky býval v útulku. Pak se odtamtud ale dostal a teď je u nás a my se ho nikdy nevzdáme. Je opravdu chytrý, řekl bych, že chytřejší pes ani nemůže být. A kromě toho jsme Dusty a já kamarádi. Proto jsme taky tady.“

„Cože?“ zeptá se ta žena. „Vůbec nechápu, co tím myslíš.“

Samozřejmě, pomyslí si Pavel. Chápe, že to, co říká, nemusí být zrovna nejsrozumitelnější. Zhluboka se nadechne, aby všechno vysvětlil.

„Takže je to takhle... já jsem Pavel. Bydlím nahoře v té staré vile u lesa. A naše sousedka...“

„Je Klára,“ přerušila ho ta žena a přikývla. „Klára Besenbinderová, moje stará kamarádka. Teď už vím, od koho jsem o tobě slyšela. Hodně mi o tobě vyprávěla. O tobě a o tvém psu Dustym.“

Teď už zní její hlas podstatně vlídněji. Dusty, sotva zaslechl své jméno, začal vrtět ocasem a pokusil se na ni skočit.

„Nech toho, Dusty!“ zavelí Pavel. „Místo.“

Dusty si lehne vedle něj, ale nespustí zrak z té ženy. Upírá na ni pohled tak dlouho, až se nakonec sehne a podrbe ho. Dusty se okamžitě převalí na hřbet a nastaví břicho.

„Tohle on nedělá každému,“ řekne Pavel. „vypadá to, že se mu líbíte.“

„To doufám! Nakonec – není to první pes, kterého tu vítám.“

„No... ale víte, já... no, chci říct, že já ho tady opravdu nechci nechat,“ vysvětluje Pavel rychle v obavě, že ho ta žena pořád ještě nepochopila.

Žena opět přikývne. „Tak povídej, oč jde.“

A tak se Pavel dá do vyprávění. Říká, že slyšel od paní Besenbinderové, co se v útulku v nedávné době stalo. Že se odtud několikrát ztratila zvířata. Prostě jen tak. A nikdo nemá tušení, kam se poděla. Jediným vysvětlením je, že byla ukradena.

„Ano, to bohužel souhlasí,“ přisvědčí ta žena. „A my nemáme ani ponětí, kdo by mohl být ten zloděj. Obávám se ale, že to bude nějak souviset s Vánoce.“

„Cože?“ zeptá se Pavel užasle, protože teď je to pro změnu on, kdo nechápe.

„Vánoce jsou tu za chvíli. Možná někoho napadlo potajmu si tady opatřit zvířata a ta pak darovat k Vánocům.“

„Ale to by přece mohl zajít do obchodu s domácími zvířaty! Nebo k chovateli!“

„Tam by musel platit.“

Pavel chvilku přemítá.

„Já tomu pořád nerozumím,“ odvětlí potom. „Kdyby sem za vámi přišel a vybral by si zvíře, taky by přece neplatil, ne?“

„Něco přece. Účtujeme si menší poplatek, od pěti set korun za králíka po pět tisíc za psa. I my potřebujeme peníze, abychom měli za co všechna ta zvířata tady v útulku nakrmit! A taky se hodně pečlivě vyptáváme každého zájemce, který si od nás chce vzít zvíře, abychom zjistili, jestli si uvědomuje, jakou tím na sebe bere zodpovědnost. Právě teď, před Vánoci, spoustu lidí napadá, že zrovna zvíře je ten pravý dárek pro děti. A věř mi, Pavle, že často už za pár týdnů jsou tady zpátky i se zvířetem, kterého se chtějí zbavit, protože ono to s ním není tak snadné. Pes, kočka ani králík nejsou vánoční dárky jako autíčko nebo panenka. Některým lidem ale tohle dojde až příliš pozdě.“

„Okay,“ říká Pavel. „To chápu. Ale pokud máte pravdu, pak je dobře, že jsme za vámi Dusty a já přišli. Vyřešili jsme už opravdu zapeklitý případ a jsme skutečně dobrý tým, to mi věřte!“

„Chceš mi říct, že nám chceš pomoci s tím, co se tady děje?“

„Ne já, my! Dusty a já!“ opakuje Pavel.

Žena se rozesměje a natáhne k němu ruku.

„Možná máš pravdu, není to špatný nápad. A mně se hodí jakákoliv pomoc! Tak ruku na to, Pavle. Máš..., chci říct, máte nový případ. A mimochodem – já jsem Sabina...“

„To je legrace! Jako moje máma! Moje máma se taky jmenuje Sabina. Ale nebojte se, já vím, jak to vyřešit, abychom neměli ve jménech zmatek. Moje máma bude Sabina 1 a vy budete prostě Sabina 2, souhlasíte?“

„Naprosto,“ směje se Sabina 2. „A jak si to představuješ dál? Chci říct, co potřebuješ vědět, abys...“

„Nejlepší bude, když tady mně a Dustymu všechno ukážete. Kde jsou kotce, kdo další tu ještě pracuje a jak by se sem třeba někdo mohl dostat, aniž byste si něčeho všimli. A samozřejmě potřebuji vědět, jaká zvířata se ztratila! Pak se podíváme, jestli někde není díra v plotě. A taky prověříme, jakým způsobem by se odsud dala zvířata vynášet. A jakmile najdeme stopu, přijde řada na Dustyho! Ten se svým čichem najde všechno!“

*Když vidí Pavla sahat po vodítku, začne vzrušeně po-
dupávat předními tlapkami. Konečně zase vyrazí!
Už se těší, až s Pavlem zase poběží domů. Mohli by to
vzít cestou přes les. Nasněžilo a sníh je plný stop, které
on umí velmi dobře sledovat. A možná s ním Pavel půjde
sáňkovat! Ted' na kopec chodí spousta lidí a je zábava
běhat za sáňkami s radostným štěkotem a zkoušet, kdo je
rychlejší.*

*Ale pak Pavel zamíří k úplně jiným dveřím a on si uvě-
domí, že se mylil. Pavel ještě nechce jít domů. Jdou ted'
za tou ženou dlouhou chodbou a projdou dalšími dveřmi –
a vzápětí spatří napravo i nalevo klece, uslyší štěkot psů
a ucítí jejich strach.*

*„Všechno je v pořádku, Dusty,“ říká mu Pavel. „Jen
se sem podíváme. Nic se ti nestane!“*

*Tiskne se Pavlovi k nohám a přikrčí se vedle něj, za-
tímco Pavel hovoří s tou ženou.*

Na pletivo vrátek kotce, kolem něhož právě procházejí, skočí kňučící černá fenka. Vypadá moc hezky a má tak dlouhou srst, že musí opakovaně pohazovat hlavou, aby vůbec něco viděla.

Rychle pozdraví krátkým ňafnutím a pospíchá za Pavlem. Když však fenka prostrčí čenich pletivem, nedokáže si pomoci. Zastaví se a přičichne k její srsti. Voni tak hezky! A teď se dokonce pokusila olíznout mu tvář! Na okamžik se dotknou čenichy.

„Hej, Dusty!“ směje se Pavel. „Ty už sis tu našel kamarádku? Tak vidíš, že to tu není zase tak hrozné! Teď ale pojď, máme práci.“

Stačí ještě zamávat ocasem na rozloučenou a už ho Pavel táhne za sebou. Černá fenka za nimi kňučí tak hlasitě, že by se nejráději okamžitě otočil nazpátek.

„Vrátím se!“ vyštěkne ještě. „Teď už vím, kde tě najdu!“

Chodí od jednoho kotce ke druhému. I ostatní psi kňučí a štěkají, ale žádný se mu nelíbí tak, jako ta fenka s dlouhou černou srstí. Musí na ni myslet ještě dlouho poté, co projdou dalšími dveřmi.

Tady už nejsou psi, zato jsou tu k vidění nejrůznější jiné druhy zvířat. Několik koček a podivná hnědobílá chlupatá kulička s očky jako korálky, která rozčileně běhá

v malém kolečku. Čím rychleji ta koule chlupů pohybuje nožičkami a opírá se předními o příčky, tím rychleji se kolečko otáčí. Dusty mu ale neujde, že kolečko je přišroubované, takže ten statečný chlapík uvnitř se může snažit jakkoliv a stejně se nikam nedostane. Proto Dustyho rychle přestane bavit pozorovat ho. Připadá mu to přinejmenším stejně nudné jako pozorovat králíky.

Králíky zná z domova, protože Pavlova mladší sestra má dva. S králíky si ale Dusty bohužel hrát nemůže, protože se třesou strachy, jako by měli každým okamžikem omdlít.

Teď si Pavel něčeho všiml a volá ho k sobě.

„Ke mně, Dusty! Pojď sem rychle! Potřebuju tvoji pomoc!“